Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 268 (10.651). Львів, неділя 29 листопада 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Редакція і Адміністрація: Львів, Ринок 10. II. пов. Конто почт. щад. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Гол. Редактор приймає від 11—1 год. передпол. Рукописи не звертається.

Передплата: Місячно в краю 4·50 зл. За границю: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл., Англії [illegible] адреси 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

Ціна одного примірника 20 сот.

Лист із Берліна.

„Дух з Льокарна" в німецькім райхстагу.

Берлін, 25. листопада 1925.

Понеділок 23. листопада. Берлін у мряці. Вчора була задушна неділя, свято мерців. Ніби цвинтарний настрій перенісся над чотиромільйоновим містом. Люде снуються, як тіни. Авта, як примари, женуть. Поліцаї (вони тут називаються урядовцями руху) стоять на перехрестях вулиць з піднесеними вгору руками, як дороговкази.

Вказівки на годинниках показують три на одинадцяту. Широка площа перед райхстагом оживлюється.

Бічні вулиці теж. Посли й посолки спішать на засідання. Воно нині важне. Канцлер Лютер матиме промову на тему Льокарна. Нема чоловіка, який не був би цікавий її почути. Канцлер Лютер, людина рідова, ум тверезий, реальний. Льокарна діло не реальне, а — чуттєве. Так його ставлять ті, що хочуть, щоб льокарнський договір підписати. Говорять про „духа з Льокарно". Цікаво, чи канцлер Лютер вірить у духів? Бісмарк мабуть ні. Він відвернувся від райхстагу і дивиться понад місто вперед; бронзовий Бісмарк.

Велика, дубом викладана і багатими різьбами оздоблена саля засідань послів наповнюється людьми. Посли, посолки, журналісти, заграничні дипльомати, і — врешті цікавійші із горожан німецької держави, ті — в кого є час і охота послухати, що рішають представники народу про долю їх країни. Рішення великої ваги — історичне. І — таке непевне. Ніколи не можна бути певним там, де в гру входять духи. Тим разом „дух із Льокарна" — Lokarnogeist. Вправді всякому відомо, що договір буде прийнятий райхстагом. Голоси вже обчислені наперед. Инакше ані Лютер, ні Штреземан не поклалиб були своїх початкових букв на „парафе". Але цікаво знати, що скаже канцлер і що казатимуть противники договору, націонали ріжних відтінків і комуністи одної масти. (Цікаво які бурлески творить собі життя, як воно найяркійші крайности зводить до купи, в тім випадку націоналів з комуністами).

Одинацята година. По велітенськім будинку дзвінки, — біганина. Звичайні формальности і канцлер Лютер приходить до слова.

Не можна сказати, щоби він нині виглядав, як звичайно. Звичайно, це людина в силі віку, міцної будови тіла, спокійна, енергічна. Говорить річево, без літературних прикрас, оминаючи всього, що можнаб легко заперечити. З „цвішенруфами" скоро дає собі раду. Відкидає їх одним влучним словом, якби рукою настирливу комаху. Звичайно Лютер робить враження людини, яку не легко зрушити з місця, щось ніби його великий іменник. Нині не те. Вправді і нині канцлер Лютер говорить як справжній державний муж, але — але, — не вжеж він говорить з душі? Голосовими акцентами хоче заступити переконуючу силу змісту. Це томить. Особливо в такій великій і довгій промові, як нинішня, на тему Льокарна.

Канцлер д-р Ганс Лютер втомлений.

Не легка річ бути канцлером німецької держави і не всякий зуміє ним бути так довго, як покійний Бісмарк. А до того — Льокарно, а властиво „дух Льокарна". Чотири міністри з кабінету Лютра перестрашилися того духа і — вложили портфелі. Кабінет без чотирьох міністрів — це каліка. Д-р Лютер приняв теку міністра справедливости, а вона важка.

Втомився канцлер Лютер. Та мабуть не втомили його теки, лиш цей дух. (Перебування з духами томить). Д-р Лютер юрист, реальний політик, скептик, вірить у цифри, у факти, аж нараз йому прийшлося вірити в духа. Факти говорять одно а дух друге.

Факти кажуть, що велику силу гроша викидається на окупацію, що приневолюють тебе зрікатися дорогоцінного шматка рідної землі, що тисячі родин позбавлені домашнього огнища, бо при ньому засіли білі й кольорові вояки і т. д. і т. д. А дух із Льокарна деклямує про рівновартність народів, про мир і про всякі инші, безперечно дуже гарні, але нереальні речі. Нереальні тому, бо один контрагент вооружений аж по самі зуби, а другому відбирають остатню рушницю, один має дати дуже багато, а другий нічо. Яка тут рівність і яка тут згода?

А всеж таки на канцлера Лютра ступив дух з Льокарна, ніби це не кінець листопада, а зелені свята. Канцлер Лютер дивиться крізь зелені скла. Два-три рази покликується на прозу Чемберлена — про Вандервельда мовчить. Мовчить також про те, що відповіли Beatty і Hoares на тост любови, на те славне Чемберленове „kochajmy się!" (Більше кравсерів і більше літаків). Канцлерові Лютрові треба не одно промовчати, бо він повірив у духа з Льокарна. Він вірить, що „німецьке правительство вкупі з соймами, парляментом і з цілим народом буде змагати до того, щоби на основі Льокарна витягнути на політичному й господарському полі якнайбільші користи з відбудови справжнього миру в Европі".

Тим він і кінчить свою довгу промову на тему окупації, евакуації Кельну, приступлення Німеччини до Ліги Націй, на тему 16 § так званої воєнної вини, інвестицій, розоружения, пакту з західними державами, а також з Польщею і Чехією, врешті, але дуже коротко, ніби лиш мимоходом, з Росією. Про кожну з тих точок можнаб окремо писати. Для нас зокрема цікава остання. З неї видно, що для д-ра Лютра є все ще Росія і — тільки Росія — Russland...

Інтересно.

Промова скінчена. Президент райхстагу, Лєбе, сповіщає палату, що комуністи поставили внесення: „Райхстаг зволить ухвалити, що правительство державне не має довіря райхстагу".

Слідуюче засідання завтра, в годині 10 рано.

Посли розходяться. На вулицях замість мряки дощ.

З бронзового Бісмарка спливають струї зимної дощівки. Б-м

Чи Німеччина має право на кольонії?

Голос англійського посла Кенуорті.

У звязку з заходами, щоби Німеччину звязати якнайтісніше з мировою працею Ліги Націй і намаганнями Англії зєднати її для своєї політики, виринула в якнайкоротшім часі також справа, чи Німеччина може надіятись на деякі кольонії, які відобрав їй Версальський мир. Вже нині випереджує цю справу відомий лівий англійський посол Кенуорті у статті в журналі „Нейшен". Перш усього розбирає він старі аргументи, якими союзна преса воювала проти права Німеччини на кольоніяльну державу. Між ними аргументами найважнійшим була некультурна, надто сувора поведінка Німців з народами в їхніх кольоніях.

Свіже бомбардування Дамаску і заведення примусових робіт у британських кольоніях східної Африки відбирають право Франції та Англії закидати такі аргументи на адресу Німеччини. Так само відпадає мотив, що Німеччина користуватиметься своїми кольоніями як стаціями для підводних лодок. На думку Кенуорті, найкращим шляхом, щоби союзні держави могли зєднати собі Німеччину, є зробити її знову кольоніяльною державою. Лихо тільки в тому: які кольонії передати їй? Найкраще було би звернути їй дотеперішні, з яких німецька південно-західна Африка стала частиною південно африканської Унії. Маршалеві острови та Самоа не є пригожі для білих кольоністів. За те дуже пригожими були би Того та Камерун.

З німецького становища найкращою кольонією для передачі була би ранійша німецька східна Африка, нині названа Танганіка. Правда, що Англія вложила туди великі капітали. Тому найкраще було би, якби Англія відступила частину цієї країни, а Франція частину Камеруну. Ті, які мали якісь інтереси в краях, що треба би їх відступити, могли би одержати відшкодування. У всякому разі треба би дозволити на еміграцію Німців, навіть якби Німеччина не могла одержати мандату. Південно-африканська унія повинна бути дуже задоволена з прибутку нового білого елементу, зважившн, що тамошнє біле населення почуває себе надто слабим супроти ріжношкірого. Найкращим тереном для еміграції була би східня Канада, але воєнні спомини там ще надто свіжі, свіжійші, ніж у самій Англії, яка втратила на війні з Німеччиною пропорціонально менше як Канада.

Англійський посол робить висновок, що Німці є надто великим народом, щоби їх можна знидити і що їх потреби природного розвитку залишуться актуальною гострою проблемою, яку краще порадити мирним шляхом. Европа і світ мусять жити разом з ними в згоді і тому повинні дати їм те, що їм належиться.

Новий польський уряд.

Фатальний господарський стан Польщі. — Валюта, кредит і буджет. — Земельна реформа хліборобська продукція й експорт. — Закордонна політика. — Непохитний оптимізм.

В середу 25. п. м. новий польський уряд представився соймові. Премієр Скшинський виголосив довге експозе, заявляючи програму уряду. Вказавши на характер кабінету, а саме його коаліційну основу, зазначив, що інтереси й турботи партій мусять уступити на другий плян перед вимогами хвилі. А ті вимоги мають на меті усунути небезпеку, що загрожують всім партіям і всім верствам населення. Програма уряду є покищо тільки загального характеру, а подрібне опрацювання пляну направи неблизок найде свій вислів у ділах.

Господарська криза підтинає продукцію хліборобську і промисл, наслідком чого зростає безробіття, якому уряд хоче присвятити багато уваги і знайти засоби на видатнійшу поміч. Господарська криза ослаблює податника, який не є і не повинен бути тільки засобом, але й ціллю заповзятливого уряду. Дорожнеча капіталу підносить кошти продукції, а в відношенні до заграниці утруднює конкуренцію, загрожуючи торговельному білянсові, якого ідеалом є не тільки його зрівноваження, але й великі і все зростаючі цифри експорту.

Приходимо до взгляду по уряді, який з незломною, залізною послідовністю зміцнив повноварту валюту, здержав розвій інфляції (?), що загрожувала економічному життю держави, і дав золотого. Устійнено золотий надзвичайними жертвами і зусиллями господарського життя Польщі, і нині маємо постійну валюту (?), але й виснажений організм, що є льогічним конечним наслідком того зусилля. Наше завдання вдержати в першу чергу те, що лишилося доброго з давної праці й давних усиль, що для економічного й фінансового життя держави конечне: валюту. Уряд мусить стояти на становищі вдержання золотого, його повної вартости й ужити всіх засобів, аби не зійти з фронту, не зійти й не вернути до інфляції.

Причини інфляції і страх перед нею можуть бути ріжні. Щоб її оминути, не вистане казати, що не будеться докидати грошей без покриття. Треба берегтися дефіцитового торговельного буджету. Буджет мусить бути реальний. Звичайні доходи мусять покривати видатки. Це кардинальна точка, що мусить зосередити всю увагу уряду й сойму. Незрівноважений буджет — це шлях до інфляції. Маємо добру волю завести ощадности. Вимоги найпростійшої льогіки, життєва конечність звязують до цього. Джерело, що покривало би недобори, це кредит, але кредит позичений, кредит видатний, що зумів би обминути дорожнечу капіталу. Але тільки тоді є надія його здобути, коли край сотворить власними зусиллями і власною волею основу для кредиту: справжню рівновагу буджету. Коли говорю про конечність редукції буджету, то мушу зазначити, що уряд не думає проконувати високих специяльних обмежень військового буджету, бо не хоче в ніякому ослаблювати оборонної сили держави. З внесених до сойму законів піддержує уряд закон про уповажнення уряду затягати державні позички, як також закон про скарбові білети, що є в третьому читанні. В справі инших законів (про способи обмеження державних видатків, про тимчасові способи попарщування продукції і бі-лянсу) уряд застерігає собі вільну руку.

В справі закону про реалізацію земельної реформи виходить уряд із заложення, що конечність її признали всі партії і на такому становищі стоїть він сам. Реальне розвязання цеї справи бачить уряд в якнайскоршому поладнанні закону, щоб наступні реформа перейшла з дискусії на терен реального виконання і то ще в 1926 р. Для піддержки хліборобської продукції буде уряд стояти на основі свободи торговлі хліборобськими продуктами і думає, що буде пожадане упорядкування шляхом закону кваліфікованого експорту, з метою увеличити збут хліборобської продукції за границею і збільшити видатність експорту. Одначе тут мусять братися під увагу й інтереси консументів, що вяжуться тісно з розвитком продукції в инших вітках госпо-

задського життя. Для справжньої санації господарських відносин в области сільського [illegible] уряд торговельне життя ... Також дбатиме про ... сільського кредиту. Також дбатиме уряд про кредити і приведення довіз... для продукції промислової, щоб ожи... вити господарське життя і скріпити не тільки рільництво, але також промисл і торговлю. З тою метою вестиме уряд відповідну господарсько-фінансову політику.

В области закордонної політики ідентичність наших інтересів з нашою союзницею Францією не була ніколи повніша й ліпша, як тепер, після скріплення її в мирових дискусіях, зокрема в Льокарно. Наш союз з Румунією є й буде одним з елементів нашої мирової політики. По балтійських державах Польща ставиться приязно й зичливо, бажаючи бачити мирний розвій тих держав. Конкордат з Апостольською Столицею вже заключений і має силу закону, та само ратифікована у нас умова з Чехословаччиною, що чекає на ратифікацію в Празі. У відношенні до Росії прийшло до зближення, до чого причинилася візита Чічеріна у Варшаві, що була позитивною реалізацією вашого спільного прямування до співжиття. У відношенні до Німеччини зазначував політичний факт величезного значіння: Льокарно. Не сумніваюся, що відтепер взаємини наші й Німеччини будуть розвиватися в такий спосіб, що обі сторони матимуть з того користь. У тому дусі зачинаємо з Німеччиною торговельні переговори. Переговорюємо також з Литвою, правда, не через Німан, а в ріжних гарних місцевостях світа.

Закінчив Скшиньскі свою промову заявою, що стоїть на становищі заключеної попереднім урядом польсько-жидівської угоди й оптимістичним запевненням, що вірить у краще завтра. Заповів також, що в найближчих днях підпише в Льондоні умову, заключену в Льокарно, яку разом з арбітражними трактатами предложить соймові до ратифікації.

Становище соймових фракцій.

В дискусії над експозе забрав перший голос голова клюбу ЗЛН. д-р Г л о м б і н ь с к і, що з вдоволенням витав створення коаліційного уряду, бажаючи йому якнайкращих успіхів. Б а р л іц к і (П. П. С.) заявив, що члени його партії увійшли до кабінету, щоби ратувати державу й робітничу клясу від економічної катастрофи. Зробили це на основі програми й беруть відповідальність за долю держави, поставивши до нового уряду цілу низку домагань. П у т е к з Визволення заповів супроти Уряду Скшиньского опозицію, бо уряд цей не виповнить своїх обіцянок. Партія бесідника виступить натомісць за порозумінням з селянськими й робітничими партіями. В імени христ.-нар. партії промовляв Д у б а н о в і ч, кажучи, що його клюб займе супроти уряду становище вільної руки, всеж таки уважає створення коаліційного уряду в теперішніх умовинах вищим допатином. Б а р т е л ь з клюбу праці і Д е м б с к і з Пяста заявляються за урядом, хоч не вірять ані в його тревалість ані в переведення ним санації.

В о л о ш и н іменем Білоруської Громади стверджує, що його клюб не має довіря до уряду. Зокрема не можна сподіватися якихсь змін, коли міністерство освіти є дальше в руках Ст. Ґрабского. Бесідник обурюється на знасилування трактатів у відношенні до національних меншостей і клеймить ломання конституції, протестує також проти обовязкового навчання в білоруських школах польської мови, польської історії і географії. Вихід з положення бачить в утворенні робітничо-селянського уряду.

П р и с т у п а (комуніст) невдоволений з уряду й заповідає проти нього найгострішу опозицію своєї групи. На його думку одиноким виходом з теперішнього положення булоб утворення робітничого й селянського уряду — в порозумінні з урядом СРСР.

На тому покінчено засідання. Найближчого дня (26. XI.) промовляли ще Х а ш і н ь с к и й ім. хадеків, Р а й х ім. жидівського клюбу, обіцюючи новому урядові „життє е попарце", Б р и л ь, що вихвалював Пілсудского й боронив національні меншости, П о п е л ь з НПР. і ин. Подібно до Райха промовляв також представник Німців Кірав.

Представник Українського Клюбу п. К о з у б с ь к и й в довшій промові повідомив про відмову піддержки Українцями уряду, який повикали партії, що творять спільний фронт проти українського народу. Таку саму заяву зложив п. Є р е м и ч ім. Білоруського Клюбу.

З черги вибрано двох віцемаршалків сойму, а саме Дембского й Дашиньского. Довіря новому урядові, розуміється, ухвалено значною більшістю.

Безнадійне „sursum corda".

Львів, 28. листопада 1925.

В своїм кольорованім, але фразеольогічно-безмістовім експозе прем. Скшиньскі говорив між иншим:

„Уряд повстав з великого духового змагання, з великого державного sursum corda, почуття сторонництв (і той уряд) хоче і буде правити. Правити — не значить: не пактувати, але кермувати, не віддаватися кунктаторству, але ділати, то значить з усім натиском, з усею напругою пильнувати скрупулятність, ретельність, чистість адміністрації. Правити — то значить брати відповідальність".

Сказано з розмахом, колихаючись на бистрих хвилях вічевої реторики, з фантазією і рекламовою самообманчивістю, але без того глибокого й твердого переконання, що є прикметне справжнім і самопевним державним мужам.

„Sursum corda!" — „горі імієм серця!", — але яке позитивне значіння має це проповідницьке підбадьорювання, коли „уряд національної згоди", коаліція пяти польських шовіністичних партій не міг здобутися на програму навіть найзагальнійшого характеру. „Sursum corda!" — але доляр від хвилі повстання коаліційного уряду в Польщі скочив з 6·80 на 7·90; „sursum corda!" — але безробіття зростає з кожним днем, продукція впадає, населення стогне під податковою шрубою, завмирають варстати праці, люде безрадно снуються як тіни, недостача гроша обезвладнює кожний творчий почин, кредитові артерії звапніли, — а тут — ні з цього, ні з того — „sursum corda!"

Особливо в господарсько-фінансовій ділянці промова нового премієра була повною несподіванкою під кожним оглядом. Ця „чудова дитина", що в Женеві так гарноописувалася своїми деклямаціями на тему мира, співпраці народів, лібералізмом, що величала трансцендентальний первень міжнародньої справедливости, тут раптом зашукалася. Вся сучасна Польща переходить важку, невлічиму недугу, терпить страшну господарську муку, веться у фінансових болях, копирсається серед скаламученого безсилля, а з уст відповідального керманича польського державного корабля з розгоновою силою нестримного водопаду ринуть пусті й безнадійні загальники, сиплеться полова марних слів.

Бо й якіж новости відкрив п. Скшиньскі горожанам держави й які зарадчі способи має в пляні новий уряд на припинення нечуваної господарської скрути?

До всім відомих „новин" належить: упадок хліборобської й промислової продукції, безробіття, недостача кредиту, дорожнеча капіталу і т. и. — а це все уряд собі усвідомлює й бажає зарадити лиху. Але як? — цього не сказано.

Після цього йде подиву гідна замітка про вдержання повновартної, твердої валюти і то саме тоді, коли та валюта не лише невідклично перестала бути повновартною, але коли вона стрімголов котиться по похилій площині девалюації.

Опісля йшли вже найчистійшої води „футуризи" на тему земельної реформи, взаємовідносин між продукцією і кредитом і торговельного лібералізму з одночасним благальним простяганням рук за долярами.

Говорячи про внутрішню політику, вірнійше кажучи про міжнаціональну політику Польщі, коаліційний премієр поминув всі територіяльні не-польські народи.

. . . . Коли до того додати, що по звісткам жидівської преси саме тепер „зареєстровано" польсько-жидівську угоду в Секретаріяті Ліги Націй та що цю сензаційну й радісну вістку пущено

Д-Р КОСТЬ ЛЕВИЦЬКИЙ.

Один з каменярів.

(Шлях політичної діяльности д-ра Евгена Левицького).

І знову один з наших передових політичних діячів зійшов зі світа. В особі Покійного тратимо справді визначного політика-парляментариста, спритного організатора і спосібного публіциста.

В девятьдесятих роках минулого століття належав він до найдіяльнійших представників нашого українського студентства, що приготовлялося до національної праці на обновлених основах: політичної самостійности й економічної незалежности нашого народу. Між тою ґенерацією молодого покоління виступав Евген Левицький як поступовець-реформатор, ударяючи безпощадно на безпрограмовість тодішніх народовців та своїм молодечим критицизмом виказував конечну потребу поглиблення діяльности політичного Товариства „Народна Рада", головно в економічних справах. Отсе політичне товариство було тоді першим трівким звязком організації народньої (народовецької) партії в краю.

Та щоби свою провідну думку чим скорійше здійснити, приступив він до уложення програми для нової української п а р т і ї р а д и к а л ь н о ї (1890), в котрій на головнім місці поставив домагання в справах соціяльно-економічних. Але в цій новій партії не довго він видержав, бо в ній не найшов спромоги до успішнього ділання, так як практичний політик прийшов до переконання, що більше доцільним буде: вступити в істнуючу і в ж е з о р г а н і з о в а н у н а р о д н ю п а р т і ю, щоб її обновити, поширити й оживити молодими силами грядучого покоління.

За цею думкою Евгена Левицького був також його найближчий товариш д-р Володимир Охримович; їх заходами наступило наближення до проф. Юліяна Романчука, тодішнього голови „Народної Ради", — наслідком чого опісля згідно уложено нову „Народну Програму" і „Народну Організацію", в якій постановлено: „На основі народної програми і для її здійснення лучаться всі її сторонники в одно н а ц і о н а л ь н о - д е м о к р а т и ч н е а б о н а р о д н е с т о р о н н и ц т в о. В тій ціли переводиться в цілім краю народна організація. Ось так увійшла в життя обєднана національно-демократична партія з кінцем р. 1899.

Начальною управою партії став „Н а р о д н и й К о м і т е т", в котрім разом засіли старші і молодші, поступові і найпоступовійші, радикальні і найрадикальнійші, але всі вони мали одну українську національно-політичну ідею та одно змагання — добро рідного народу. О т с е о б є д н у в а л о ї х д о щ и р о ї і б е з к о р и с н о ї п р а ц і; зєднало „Народному Комітетові" повагу і значіння в краю між народом та довело до незвичайно корисних вислідів у нашім національнім і економічнім відродженні — перед світовою війною. Та душею і організатором в першім „Народнім Комітеті" був д-р Евген Левицький.

А щоби наша партійна преса йшла рівнорядно з політичним проводом, увійшов д-р Евген Левицький д о р е д а к ц і ї „Д і л а" і став шефом редактором (в роках 1902—1906) цього головного органу національно-демократичної партії. В часі свого редакторства перевів д-р Евген Левицький між иншим кампанію з тодішним с о й м о в и м К л ю б о м, що був під проводом пок. д-ра Евгена Олесницького, — бо „Народний Комітет" домагався острійшої тактики від наших тодішніх соймових послів. У цій кампанії стрінулися були з собою два погляди: давний, який визнавав, що посли є помазані Господом Богом і відповідають тільки перед народом, а другий: новітний, який поставив таку заповідь, що послів вибирається на партійну програму і листу відносної партії, і тому так вибрані посли є обовязані приноровлюватися до постанов партійної управи і волі виборців.

Опісля ця дискусія причинилася до наладнання згідних відносин між нашими послами і начальною управою національно-демократичної партії.

Коли за часів Австрії виступили Українці з боротьбою з а з а г а л ь н и м п р а в о м в и б о р ч и м д о австрійського парляменту, Евген Левицький визначився в цій акції підготовленням проєктів виборчої реформи і організуванням вічевих манїфестацій в краю; з перших загальних виборів в р. 1907. вийшов послом з станиславівського виборчого округа. В українськім К л ю б і п а р л я м е н т а р н і м належав Евген Левицький до лівого крила та завжде обстоював опозиційне становище супроти правительства, щоби цею тактикою використовувати скрутне положення правительства і етапами добувати заспокоєння оправданих домагань нашого народу. Поміж послами австрійського парляменту визначувався Евген Левицький, як розумний бесідник, що виступав рішучо і сміло та льогічною арґументацією спритно поборював противну сторону.

В р. 1917 вибрала Українська Парляментарна Репрезентація Евгена Левицького заступником голови і від цього часу проводив він політику парляментарну разом з головою д-ром Евгеном Петрушевичем. Опісля вибрано Евгена Левицького до конституційної палати послів: в цій комісії заступав він думку перестрою Австрії у ф е д е р а ц і ю н а ц і о н а л ь н и х д е р ж а в.

В дні 10. жовтня 1918 р. відбулася велика нарада Української Парляментарної Репрезентації у Відні. Евген Левицький реферував тут справу утворення У к р а ї н с ь к о ї Н а ц і о н а л ь н о ї Р а д и, що мала бути конституантою до вирішення права самовизначення українського народу в Австрії. Опісля в дні 18. жовтня 1918 р. відбулося у Львові заснування Української Національної Ради...

В другій половині р. 1919 трібував Евген Левицький організувати у Відни Українську Національну Раду, зложену з членів пробуваючих за кордоном, але до цеї установи не дійшло ізза розбіжних думок між закордонними членами, і тому він приняв становище посла ЗУНР. в Берліні, а опісля в Празі. Останні роки, по розвязанні наших представництв за кордоном (1923 р.), прожив у Відні, де провадив адвокатську канцелярію та боровся з недостатком і тяжкою недугою. Його бажання вернути в рідний край — не здійснились... Помер передчасно на чужині та полишив по Собі щирий жаль товаришів, що вміли цінити Його визначні спосібности.

перш усього між американських Жидів, то аж тут будемо мати фінансово-кредитову „програму" нового уряду. Иде власне про те, щоби від американських Жидів чи при їх допомозі і впливах видобути гроші, одержати більшу позичку.

Ф. Ф

По широкому світі.

Сирія домагається незалежности і союзу з Францією. Її представники ведуть неофіціяльні переговори з впливовими французькими діячами у Швайцарії. Франція могла би мати базу для фльоти у Бейруті і гарнізон в Ливані. На випадок війни Сирійці дали би військо для оборони Франції, а Франція мала би обовязок допомогти Сирії. Сирія домагається права стати членом Ліги Націй.

Чехословацький новий уряд під головуванням Сваглі матиме у своїм складі 4 аґраріїв, 6 народніх соціялістів, 6 соц. демократів, 3 „людовців", 1 народ. демократа, 1 члена партії промисловців.

Туреччина явно приготовляється до війни, на випадок, якби справу Моссуля вирішили на користь Англії.

Египетський прем'єр Зівер баша помер; нема звістки, чи природною смертю.

Король Сіяму помер. Наслідником є його брат, князь Праджатіпок.

В Мадярщині лякаються аґітації прихильників Габсбурської династії, яка має нового кандидата на престол, Альбрехта, що хоче проголосити себе королем в назвою „Беля V-ий".

Естонський уряд заявив про свою димісію. Згідно з конституцією новий кабінет творить голова парляменту.

Заява Ольшанського?

Нова сенсація в процесі Штайґера.

Багатий в найріжнороднійші „сензації" процес Штайґера збагатився знов не одною. Як подає варшавський „Курєр поранни", до берлінських судових властей зголосився **Теофіль Ольшанський** зі заявою, що він є виконавцем невдалого атентату на президента Войцеховського.

По інформаціям „Кур. пор." Ольшанський докладно описав підготовчі заходи та саму техніку виконання атентату. Подав він теж, що зробив це з доручення Української Військової Організації шляхом тягнення жеребу. Взявши на себе це доручення, поставив умову, щоби на випадок увязнення невинної людини організація негайно повідомила про це власти чи то при допомозі аноніму, чи иншим способом, що й сталося.

„Експрес поранни" додає до того: Ольшанський заявив в берлінському суді, що не може дальше стерпіти того, що діється у львівському суді, бож він є справником атентату, а Штайґер є невинний.

Відпис нової заяви Ольшанського є вже в руках польського посольства в Берліні і небавом найдеться в посіданні львівського суду.

Львівська „Хвиля" видала вчора з того приводу спеціяльне надзвичайне видання.

В звязку з цею новою сензацією починають говорити про можливість припинення процесу Штайґера.

Здержуємося з коментарями відносно цього звороту до хвилі підтвердження судом заяви Ольшанського.

Мусимо підписати 29.500 акцій по 25 золотих!

Власними силами!

Підписка акцій Земельного Банку Гіпотечного передплатниками, читачами й прихильниками „Діла".

Одна акція — 25 зол., кошти заготовки й скарбова належитість — 1 зол., разом 26 зол. — Підписку приймає Адміністрація „Діла", Львів, Ринок 10. II. пов. — Повну вплату або першу рату приймає за посередством Адміністрація „Діла", дальші рати на підписані у нас акції слід вплачувати в Земельнім Банку Гіпотечнім, Львів, Підвалля 7.

Концесію на основання Зем. Банку в р. 1909, здобуту від австрійського уряду тодішнім нашим парляментарним представництвом, видано між иншим також на імя трьох українських владик: митр. А. Шептицького, пок. еп. о. Чехович и еп. о. Хомишина. Тому в основанні Зем. Банку і в зібранні першого основного капіталу наше духовенство взяло було тоді визначну участь. Духовенство розуміло вагу і значіння банку, а одночасно старалося здійснити концесію, одержану владиками.

Тепер те почуття обовязку піддержати банк шляхом масової підписки акцій, вдержати реальність тієї концесії, проявляється дуже слабо у нашого духовенства. Взагалі приходиться стверджувати сумний факт, що духовенство не бажає вже грати тієї ролі, яку воно до війни відгравало в нашому житті, як в ділянці політичній, так і економічній.

Щож торкається справи уфундування Зем. Банку, то думаємо, що амбіцією нашого духовенства повинно бути за всяку ціну вдержати реальну силу концесії, виданої перед 16-ма роками на імя наших владик. І то тим більше, що духовенство і само при добрій волі може розібрати значну частину нових акцій, і має нагоду та спромогу вплинути в тому напрямку на инші чинники й установи. Слід сподіватися, що останній місяць підписки акцій Зем. Банку не буде місяцем пасивности нашого духовенства у важній справі відбудови основ нашого економічного життя.

Городенка.

Справою підписки акцій Земельного Гіпот. Банку заінтересувалася і Городенка. Дня 16. п. м. відбулися в тій справі сходини на „Бесіді", в яких взяла участь місцева інтеліґенція. Реферат на тему підписки акцій виголосив **З. Пеленський.** В оживленій дискусії забирали голос: адв. д-р Кассиян, дир. Баранік, судия Решетилович і д-р Матійків. До переведення акції вибрано комітет під проводом місцевого пароха о. Василя **Комарницького.** Технічну працю перебрав на себе д-р Теодор Матіїв. Свою працю обіцяли д-р Т. Окуневський і д-р Істеревич.

Рогатин.

Слідуючого дня аналоґічна нарада відбулася в Рогатині. Реферував **З. Пеленський,** в дискусії забирали голос: о. шамбелян Ст. Городецький, п. Угрин-Безгрішний, п. Кузик і ин. Вибрано комітет проведення підписки акцій в Рогатинщині під проводом о. шамбеляна Ст. **Городецького,** доручуючи технічну працю п. д-р Мельникові.

Збараж.

Дня 19. п. м. відбулася в Збаражі повітова нарада в справі підписки акцій Зем. Банку. На нараді було заступлених 18 сіл і збаразька інтеліґенція. Проводив д-р Володимир **Гамаль;** реферат виголосив **З. Пеленський,** в дискусії промовляли о. дек. Голіватий, п. Білинський, п. Стрільбицький й ин. Вибрано комітет під проводом о. дек. **Голіватого,** доручуючи технічну працю п. Стрільбицькому.

Підписка акцій.

46. **Урядничий персонал** Центр. Кооп. Банку „Кр. Союз кредитовий" у Львові — 10 акцій; кличе: Уряд. персонал Кр. Союза ревізійного, Народньої Торговлі, Тов. „Дністер", Центросоюза та всіх краєвих і повітових українських кооператив;

47. **Каса Стефчика** (райфайзенка) в Денисові — 1 акція;

48. **Антоніна Стукачева** 1 акція; кличе п. Калужницьку в Жовтанцях.

Доляр амер. 7'80, 8'00, 7'85.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Ґен. Желіґовскі мін. війни.

На внесення прем. Скшиньского през. Войцеховскі підписав 27. XI. іменування ген. Луц. Желіґовского мін. військ. справ. Рівночасно звільнив ген. Маєвского з керовництва тим міністерством.

Райхстаґ прийняв льокарнські договори.

27. XI. райхстаґ прийняв у третьому читанні 300 голосами проти 174 уст. 1. проекту закона про льокарнські договори в поіменнім голосуванні. Уст. 2. у справі приступлення Німеччини до С. Народів прийняли 278 гол. проти 183 (6 здержалося від голосування). Загалом голосувало 468 послів, а то за законом 291, проти 174, 3 здержалося.

Майбутній уряд Бріяна.

Склад уряду Бріяна буде мабуть такий: президія і загр. спр. Бріян, справедливість Шотамп, вн. спр. Даларіє, фінанси Люшер, війна Пенлеве, маринарка Леґ, просвіта Маріо Рустан, торговля Даніель Вінсен, суспільні праці Де Монзі, праця Дірафур, кольонії Лев Періє, хліборобство Жан Дірон.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** У вчорашнім числі нашого часопису сконфісковано весь фейлєтон В. Островського „Країна святих, героїв і злиднів".

— **Зима.** Наша країна любить різкі переходи. Були люде, які вірили в передбачення метеорольоґа-оптиміста, що за минулорічною лагідною зимою прийде цього року ще лагіднійша і згодом щезне зовсім, як зайвий пережиток віків ледової доби. Як багато передбачень у царинах ще непросліджених, так і в царстві погоди, наші надії не оправдались. По всміхненій осени, що до останньої хвилини піддержувала ці надії, звалилась на нас на протязі кількох годин така зима, що не то люде й коні ставали на вулиці в дивах, але навіть такі модерні винаходи як трамваї зупинялись на своїх шинах і гаділи на протязі довгих годин на шлях, яким ще недавно так затішно пересувались. Чимало пасажирів з окраїн Львова, забезпечені в абонаментові трамваєві карти, шкандибаючи через снігні окопи, посилали на адресу міської ради не дуже приємні побажання, бачучи, що вона не в силі дати собі ради навіть зі снігом. Якщо її праця у прочищуванню дороги для мешканців міста піде так пиняво далі, то вона повинна звернутись за підмогою до лещетарського клюбу.

— **Другий концерт Бортнянського у Львові.** В 100-літні роковини смерти нашого найбільшого духовного композитора Д. Бортнянського, влаштовує т-во „Львівський Боян" другий концерт, що відбудеться в середу, 2. грудня п. р. в салі „Народнього Дому". Початок в 7-мій год. веч. Добірна програма його одно- і дво-хорових концертів, гарно виведених їх хорами, як мали ми нагоду переконатися на першім концерті, про який критика висказалася якнайкраще, є запорукою, що цей концерт зґуртує всіх наших мельоманів, тим більше, що це останній концерт Бортнянського у Львові. Ціни місць знижені: Крісло І. р. 3 зол., II. р. 2 зол., III. р. 1 зол. — Вступ на салю 50 сот.

— **Новий образ арт. П. Холодного.** Львівська Волоська (Успенська) церква збогатилася новим цінним образом кисти відомого артиста-маляра Петра Холодного. Новий образ, що представляє св. Володимира і свящ. Иосафата має, як запевняють знавці мистецтва, велику мистецьку вартість. Займе він місце у правому майому вівтарі. В неділю 29. листопада в год. 12 в полуднє відбудеться його посвячення. Звертаємо увагу на цей новий образ усіх, що цікавляться нашим мистецтвом.

— **Неждинний присуд.** Процес молодого жидівського торговельного агента, Пінкаса Манґота, що вбив двоє дівчат, з яких в одній кохався, скінчився першим вироком, ще більше неждинним як сама подія. Лава присяжних судів була зворушена історією кохання бідного молодця, що сповідався зі своїх почувань у поетичних листах і не признала його винним у вбивстві двох жертв. На запит, чи Манґот винен убивства сестри своєї любки, Авелю, одинайцять голосів на 12 відповіло: ні. Такою самою була відповідь щодо вини намаганого вбивства її брата та матері. Ніхто не міг сподіватись, що і на останнє питання: чи Манґот вивел убивши свідомо свою вибранку, Сабіну, сім голосів каже ні, дарма, що лікарі-знавці признали Манґота настільки нормальним, що може бути відповідальним за свої вчинки. Прокуратор зголосив відклик неважности і Манґота покищо не випустили на волю. Винуватель прийняв голос суддів і відклик прокуратора зовсім байдуже.

— **Лист до редакції.** Прошу вічливо помістити ласкаво у Вашім цінним часописі слідуюче спростування: В жидівському варшавському часописі „Найер Гайнт" з дня 23. XI. ч. 270 поміщено заяву д-ра Ізраеля Вальдмана з Відня, в котрій вяжеться моє імя зі справою Ольшанського. Я заявляю рішучо, що не стою і не стояв ніколи в жаднім відношенню до цеї справи і п. Ольшанського ніколи не бачив на очі і не мав з ним жадних розмов. Не розмовляв я також ніколи з д-ром Ізраїлем Вальдманом і не бачив його. З високою пошаною *Яків Оренштайн.*

— **З фонду для безробітних.** Окружна управа фонду для безробітних зарахувала т. зв. гастрономічних робітників (себто кельнерів тощо) до фізичних робітників, які підходять під закон про забезпечення на випадок безробіття. Ті, що не мають тепер праці, повинні зголосити свої претенсії до підмоги, найпізнійше за протязі м-ця (вул. Рутовського 11). Гастрономічні підприємства, що мають більше як пять робітників, мають обовязок вплатити вкладки на фонд безробіття від 21. листопада п. р.

— **Іспити з музики.** Державний іспит з музики зложили в осінній речинці: п. Марія Давидович, учителька співу в гімназії дівочого Інститута в Перемишлі — зі співу, і о. Северин Сапрун, директор філії музичного Інститута ім. Лисенка в Дрогобичі, ученик проф. Е. Перфецького зі скомики і співу; — обоє з дуже добрим поступом.

— **З сільських трагедій.** Та сама лава присяжних, що судила Манґота, слухала вчора нової трагедії, цим разом сільської. Обвинуваченим нам був 19-літній парубок Микола Балько, з Зболотів, що вбив свого вітчима. Його мати 37-літ-

не вдова, вийшла вдруге заміж за 22-літнього парубка Ліщинського. Жили вони 7 літ. По війні, коли Ліщинський вернувся до хати, застав свою жінку 44-літньою, старою бабою. Ліщинський покинув її і переїхав до хати свого батька. В одній суперечці на полі, між селянами, підчас якої Ліщинський кинувся на одного з вилами, Валько стріляв до нього з рушниці і вбив його. Валько не міг розяснити, чому взяв зі собою в той день рушницю але боронився тим, що ужив її у своїй обороні. Присяжні суді звільнили його від вини, 10 голосами щодо намiреного вбивства, а 9 щодо звичайного.

Гарні спільники. Коліжам у Львові і жидівським ідеям нема кінця. Ось одна нова історія, що тягнеться вже пять літ, а щойно тепер розяснилася. У крамниці Вінклера два служачі та касієрка були в порозумінні щодо „тихого поділу" каси з властителем. Вони ввели хитру систему поширених бльоків і що тижня ділились украденими грішми. Справа вийшла на світло денне зовсім випадково. Якась молода жінка заявила на поліції, що один зі служачих Вінклера переслідує її своїми „застирливими" пропозиціями. Цей допровідій Балонь, саме тоді купив на спору руку власну крамницю за 4.000 долярів і ще хотів мати в додатку постійну любку. Автомобіль і всі инші вигоди та приватні легкі знайомости, мав уже від довшого часу, гуляючи на всі боки. Поліція заінтересувалась незрозумілим джерелом доходів Балоня і в результаті дізналась правди від нього та його спільників, що опинились в арештах. Також їх хлібодавець Вінклер дізнався вперше всю правду про стан своєї каси.

— Для шахістів. Шахісти, що стежать за вислідом змагань у Москві, дізнаються з цікавістю, що світової слави старий німецький шахіст Ляскер, який мав надію одержати знову першу нагороду, програв партію з 19-літнім Мексиканцем Торре.

— „Ізвєстія" в Парижі. У найближчім часі почне виходити в Парижі большевицький орган „Ізвєстія" у французькій мові. Спершу цей часопис матиме тільки дві сторінки. Метою часопису в першу черги боротьба з протибольшевицькою пресою у Франції.

— Соромлива міська рада. Відома російська „зоря" балету Анна Павлова мала танцювати до англ. міста Бірмінгему. З огляду на те, що вона танцює босо і навіть не закриває колін, міська рада славного міста заявила, що на „виступи" не дозволить, бо ще не було такого випадку, щоби танцюристки в цьому місті публично виступали у такій наготі. Менеджер Павлової силкувався надаремне переконати членів світлого збору, що вона танцює так по всьому світі від ряду літ. Рішення англійського магістрату було апоштиктичне: „Ніодна частина тіла, з виїмком обличча, шиї та рамені не смє бути голою". І танцюристка, щоби не втратити доходу, мусіла разом з усією трупою танцювати у сандалах і довгих панчохах. Рижні є міські ради на них нема ніякої ради..

— Надто щедрий гонорар. Молодий „російський" скрипак Т ма Зайдель заблукав зі своїми концертами аж до Нової Зеландії. На одн м концерті мав слухачами якесь плем'я Бажава. Вони були такі захоплені грою артиста, що їх проводир склав йому в дарі 12 найкращих дівчат свого роду. Зайдель випрохувався від такої ласки всіми способами, надаремне. Мусів аж крадькома втекти з Нової Зеландії, в остраху, що доведеться возити разом зі скрипкою таку велику дружину.

З судової салі.

Процес Штайґера.

Трийцятьшестий день розправи.

Свід. Фр. Пясецкі, посесор із Новосілок був критичного дня на місці атентату. Бачив утікаючих людей а коло брами ч. 1. при вул. Леґіонів бачив утікаючого Штайґера за ним Пастернаківну. Штайґер біля брами затримався, а Пастернаківна кликала: „той пан утікає". На це заявив свідок, що втікають усі. Пастернаківна повторила вдруге: „Той пан утікав." По хвилі Штайґера арештували. Свідок не чув, щоби Пастернаківна вимовляла слова „здається".

Свід. Н. Екштайн, купець зі Станиславова в критичній хвилині стояв кілька кроків наліво від дорожні. Якась пані, що стояла перед ним кликнула: „хтось кинув не тку". Свідок у тій хвилині побачив у леті бомбу, яка впала за повозом президента. Свідок мав враження, що бомба впала згори. В тій хвилині повстав крик і переполох і люде почали втікати. Повернувшись з дороги на хідник свідок завважив якусь панну, яка кликала: „Один пан в ясному плащі втік!" Завваживши її зденервування й неспокій свідок підійшов до неї та споконював її та просив, щоби сказала, коли щось знає. Та панна сказала: „він пан у ясному плащі". Свідок товаришив тій пані аж до брами. В брамі було кільканайцять осіб. Свідок потримав поліцаєві коня, а панна вийшовши до брами вказала поліцаєві на Штайґера. Поліцай перевів на брамі У обшуку ваченого ревізію, а опісля всі з брами вийшли. Тоді свідок запитав ту панну: „Чи це той пан кинув бомбу?" На це відповіла вона так: „Здається, що той."

Свід. Аб. Шехтер, властник дібр критичного дня вийшов з Пасажу Міколяша і довідався, що має надїхати президент. Тоді пішов до каварні Де ля Пе, стояв у бальконових дверях і побачив летючий пакет у висоті понад 4 m над землею. Пакунок упавши почав димити. Поза тим свідок нічого цікавого не знає.

Свід. Ст. Тепленький, приватний урядник покликаний у звязку зі зізнаннями Верхоли, де той заявив, що Тепленький їхав разом зі Штайґером поїздом з Любліна до Львова. Свідок заперечує цей факт і каже, що Верхолу знав як хлопця, з яким мав дуже багато клопоту батько.

Конфронтація.

Конфронтація відбувається між Верхолою і н. Ізою Орловскою а також між Верхолою і Степаном Тепленьким. Верхола твердить, що стрінув на одній зі станцій між Львовом і Самбором Штайґера разом з Тепленьким. На другий день питав Тепленького про Штайґера. На те заявив Тепленький, що познайомився зі Штайґером у поїзді. Верхола тоді мав сказати Тепленькому, що Штайґер є на услугах поліції. Ст. Тепленький заперечує усі ті зізнання Верхоли і каже що Штайґера не знає а з Верхолою про ніякі справи а тим більше політичні не балакав. Далі Тепленький каже, що має враження, що Верхола недужий, хорий чоловік.

Пані Іза Орловска сконфронтована з Верхолою теж заявляє, що все те, що каже Верхола є неправдою. Мрака вона знала але Штайґера не знала ніколи. Далі висказує погляд, що Верхола мабуть „помильоний чловек".

На запит д-ра Ляндава Верхола заявляє, що ніколи конфідентом поліції не був і ніяких відомостей поліції не давав.

Д-р Ляндав: Ми маємо зізнання політичної комісії, що ви були її конфідентом.

Верхола: Поліція боїться, щоби я не виявив її скандалів і тому так говорить. Вона старалася мене притягнути, але я ніколи грошей від поліції не приймав.

Д-р Ляндав: А проте ми маємо доказ, що ви брали гроші.

Верхола: Комісар Ясєняк з Рудок пропонував мені, щоби я свідчив про приналежність Штайґера до комун. партії.

Свідок д-р Йонас Давід, адвокат зі Станиславова був у критичному моменті на дорозі, звер ений лицем до каварні Де ля Пе. Тоді побачив спадаючу прямовісно петарду, що впала за повозом президента. Не зголошувався на свідка і не інтересувався перебігом процесу. Щойно зізнання інспектора Лук'янского заінтересували його процесом. Перечитавши зізнання Левдьової свідок рішив зголоситися на свідка з метою спростування її зізнань, як неправдивих. Свідок бачив сцену арештування Штайґера. Діялося це на хіднику. Стояла там якась женщина, яка зробила на свідка дуже несимпатичне враження. Була це Пастернаківна. Вона конферувала дуже живо з поліцаями, але її слів свідок не чув. Свідок абсолютно не бачив ніякої иншої женщини, якою могла би бути пані Левдьова. Також ніяка женщина не держала Штайґера за руку.

Свідок Наталія Штайґерівна, сестра обвинуваченого подає подробиці з родинного життя та характеризує Штайґера як доброго сина, брата і члена родини.

Обвин. Штайґер розповів про те, як його переслідував управитель тюрми Крвас. Н свідком такого поведення Краса обвинувачений був примушений гротити голодівкою. Опісля провідник трибуналу почав відчитувати цілий ряд протоколів списаних у часі слідства. Виглядає воно так, що розправа зближається вже до кінця.

ОПОВІСТКИ.

В неділю дня 30. ц. м. в день св. Иосафата відслужить в церкві Успенія Пр. Д. Марії (Волоській) о год. 10. рано Впр. о. генеральний Вікарій, мітрат Бачинський, торжественну Службу Божу, після якої послідує посвячення образа кисти нашого славного артиста Петра Холодного, що зображує св. Иосафата і Володимира Вел. На це торжество просить всіх П. Т. Парохіян і Вірних *Управа парохії.* 1—1

Санки й лещата до вибору набувати в „Українській Спортовій Кооперативі, Львів, вул. Руська ч. 18. І. пов. 856 1—2

З нагоди празника св. Священомученика Іосафата відправиться в архикатедральній церкві св. Юра в неділю 29. XI. о год. 9·45 торжественна архієрейська Соборна Служба Божа, яку відслужить Преосвящ. епископ луцький о. суфраган д-р Іосиф Боцян. Співає хор п. п. Богословів. 861 1—1

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру" О. Мітневич :

Борислав — саля Нар. Дому".
29.XI. „Вій". (Прощальна вистава).
Дрогобич. Саля кіна „Штука".
30.XI. „Маруся Богуславка".
1.XII. „Дні нашого життя".
2.XII. „Пан Твардовський".
3.XII. „Чорна пантера і білий медвідь" (прощальна вистава).
Самбір. Саля „Сокола".
4.XII. „Маруся Богуславка".
5.XII. „Дні нашого життя".
6.XII. „Ніч під Івана Купала".
В Стрию і Дрогобичі початок точно о год. 8·30 веч., в Бориславі і Самборі в год. 7·30 веч. 562 8—?

Український мішаний хор Л. Котка.
У неділю 29.XI. м. Рава Руська.
У вівторок 1.XII. м. Ярослав.
У середу 2.XII. м. Ярослав.
У четвер 3.XII. м. Перемишль.
У пятницю 4.XII. м. Перемишль.
768 18—?

Д-р Михайло Волошин місто осібних письмених подяк за желання з нагоди Іменин складає 10 зол. на Рідну Школу. 1-1

Рік основання 1850
ПИВНИЦЯ
фірми МАКС ВІНСЕЛЬ і СИН
864 **знову відкрита.** 1—2
ЗНАМЕНИТІ ВИНА І МЕДИ
НА МІРУ І ШКЛЯНКИ
У Львові вул. Краківська ч. 14.

З рамени „Союза Українок" у Львові удїляється в читальні „Просвіти" на жовківськім передмістю від 1. грудня 1925 науку крою й шиття, яка буде тревати через три місяці. Зголошення приймається щодня від 7—8 год. веч. в читальні при вул. Жовківській ч. 62. 863 1-1

На другий концерт Тов. „Львівський Боян" удаштований в 100-літню річницю смерти Дм. Бортнянського дня 2. грудня п. р. в салі Народного Дому, продає білєти від понеділка 30. падолиста п. р. Книгарня Тов. ім. Шевченка Ринок ч. 10. 857 1—1

Дрібні оголошення.

Фортепяни, таніна, фісгармонії першорядних фабрик, найновіші моделі, мало ужиткові. Звечно на складі — найдешевше продаж, міняє тільки за готівку: Ганак, Львів, Панська 21. Телефон 34—55. 770 ?—5

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Звідомлення.

Установлений ухвалою окружного Суду торговельного у Львові з дня 18. листопада 1925, Віддїл VII. ч. 1/25 УПРАВИТЕЛЬ РОЗБІРЧОЇ МАСИ ГЕНРИХА РЕЛІХА (Röhlich) у ЛЬВОВІ ВУЛ. МУРАРСЬКА 26, БЕРНАРДА ШАЙНЕРА (Scheiner) у ЛЬВОВІ, ВУЛ. ЗАМАРСТИНІВСЬКА 3, САМУЕЛЯ ПОМЕРАНЦА У ЛЬВОВІ ВУЛ. ГОРОДЕЦЬКА 57, ВЗИВАЮ ДОВЖНИКІВ згаданих кредиторів, а окрема довжників бувшої торговельної фірми „SCHEINER & POMERANZ" вул. ГОРОДЕЦЬКА ч. 57 (СКЛЕП КОНФЕКЦІЇ МУЖЕСЬКОЇ, ЖІНОЧОЇ І ДІТОЧОЇ) до вплачення всякого роду залеглостей до моїх рук, як одиноко до того уповноваженого. В тій цілі буду урядувати від ДНЯ 27-го ЛИСТОПАДА ц. р. ВКЛЮЧНО ПОЧАВШИ В ГОДИНАХ ВІД 10—12 ПЕРЕДПОЛУДНЕМ І ВІД 4—6 ПОПОЛУДНЕ в БЮРІ СКЛЕПОВОГО ЛЬОКАЛЮ БУВШОЇ ФІРМИ „SCHEINER & POMERANZ" ВУЛ. ГОРОДЕЦЬКА 57.

Адвокат д-р Якв Гольдберґ як управитель конкурсової маси Генриха Реліха і тов. 867 1—1

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає **Василь Мудрий.** Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10